

om Skipperen skulde affatte en skriftlig Begæring, paa hvilken Rettens Formand tegner Udmeldelsen. Da Spørgsmaalet imidlertid er af underordnet Betydning, finder Udvalget dog ikke, at der kan være noget til Hinder for Folketingets Affattelse.

Naar Folketinget dernæst i § 1 har udstemt den af Landstinget vedtagne Bestemmelse om, at Parterne i civile Søretssager kunne vedtage at lade Sagen behandle og paatende ved den almindelige civile Domstol, en Bestemmelse, der blev optaget fra Sø- og Handelsretsloven, maa bemærkes, at ligesom det synes billigt, at der i saa Henseende gælder de samme Regler uden for, som i København, saaledes er Bestemmelsen ogsaa af virkelig Interesse for Parterne. Det maa nemlig ikke lades ude af Betragtning, at der er Søretssager, til hvis Paakendelse der ikke kræves særlig Sagkundskab, men alene juridisk Indsigt, saasom hvor der er Spørgsmaal om Fortolkning af en Lovbestemmelse, en Kontrakt eller lignende, og at Parterne i sige Sager kunne foretrække at gaa til den almindelige civile Domstol, turde vel derfor være naturligt, bl. a. ogsaa af den Grund, at de derved ville spare ret betydelige Omkostninger. Udvalget maa derfor tilraade, at man bibeholder det udstemte Stykke.

§ 3 har Folketinget vedtaget en mindre Tilføjeelse (Ordene: „Forhandling om selve Sagen“ i Linie 7), men hvorved denne, efter hvad derom tidligere er fremhævet, turde være overflødig, er den paa den anden Side dog ikke af den Betydning, at Udvalget finder Anledning til atter at foreslaa den udstemt.

§ 5 er der dernæst vedtaget et Par mere væsentlige Ændringer. Dels er Afstandsbestemmelsen, der betinger Søretsmedlemmernes Krav paa Dagpenge, nedsat fra $\frac{1}{2}$ til $\frac{1}{4}$ Mil, dels ere selve Dagpengene nedsatte fra 10 til 6 Kr. — Hvad det første Punkt angaar, vedtog Landstinget sin Affattelse, fordi det ved Sagens 2den Behandling med Føje blev gjort gældende, at der ikke kunde være Tale om egentlige

Rejser for kortere Afstande end $\frac{1}{2}$ Mil, og at i ethvert Fald Rejser under $\frac{1}{2}$ Mil ikke nødvendiggøre Udgifter for paagældende, men da Spørgsmaalet dog ikke er af større Betydning, formener Udvalget at man kan blive staaende ved Folketingets Forslag herom. Med Hensyn til Dagpengenes Nedsættelse til 6 Kr., maa derimod et saadant Beløb upaatvilelig anses utilstrækkeligt til at hde Søretsmedlemmerne et Bedelag for deres Udgifter ved Fraværelsen fra Hjemmet. Imidlertid har Udvalget ment at kunne foreslaa Dagpengene ansatte til 8 Kr. i Overensstemmelse med, hvad Folketingsudvalgets Flertal i sin Tid foreslog i samme Anledning (se Rigsdagstidenden 1880—81 Tillæg B. Sp. 1295).

§ 6 har Folketinget udeladt den af Landstinget vedtagne Bestemmelse om, at Reglen i D. L. 1—4—1, at udtævnt skal være nævnt, ikke skal være gældende i disse Sager. Det maa nu ganske vist erkendes, at Redaktionen af denne Bestemmelse i Landstingets Affattelse af Lovforslaget har været mindre heldig, idet Meningen kun har været at udtale, at den nævnte Regel efter D. L. 1—4—1 ikke skulde gælde ved Optagelse af Søforklaringer, hvor en streng Overholdelse af samme ofte kan medføre Ulemper og Uklarhed. Naar Bestemmelsen, der for øvrigt er taget fra Sø- og Handelsretsloven, indskrænktes hertil, vil der formentlig ikke kunne rejses nogen begrundet Indvending mod samme, og Udvalget tillader sig derfor at stille et Forslag i Overensstemmelse hermed under Nr. 4.

For saa vidt der dernæst i § 8 er vedtaget forandrede Regler om, hvad der ved Optagelse af Søforklaringer bør iagttages med Hensyn til Indvarsling af dem, for hvis Interesse Forretningen kan have Betydning, og der navnlig atter er foreslaaet, at der, for saa vidt Tiden tillader det, skal ske „en almindelig offentlig Bekendtgørelse“ om den forestaaende Søforklaring, finder Udvalget Anledning til at udtale, at ligesom „en almindelig offentlig Bekendtgørelse“ — hvorved formentlig maa forstås ikke blot en Bekend-